

Posudek oponenta bakalářské práce – teoretická část

Jméno a příjmení studenta	Jan Pospíšil		
Studijní program	Výtvarná umění		
Obor/ateliér	Multimedia a design/Reklamní fotografie		
Forma studia	prezenční	Akad. rok	2016/2017
Název práce	71 let fotografování divadla ve Zlíně.		
Oponent práce	prof. Pavel Dias		

Bakalářská práce Jana Pospíšila s názvem 71 let fotografování divadla ve Zlíně.

Ještě než se mi práce dostala do ruky, uvažoval jsem, že jí nemohu oponovat, neboť o zlínském divadle a divadelnictví toho mnoho nevím. Nakonec jsem se toho ujal a jsem rád, že práce je napsána s autorovým zaujetím o zvolené téma. Mnoho jmen uvedených osobností, jmenovaných fotografů divadla, jsou, nebo ti co „odešli“ byli mí přátelé. Tak, že jsem se velmi rychle zorientoval.

Student Jan Pospíšil všechny složky bakalářské práce teoretické, a praktické, výstavní soubor a obrazová publikace, jsou věnovány obecně tématům divadla. Toto nadšení je třeba u tohoto studenta vítat. Ve svém hodnocení se budu zabývat pouze teoretickou částí s výše uvedeným názvem. Z toho vyplývá, že práce je zaměřena na „71 let divadla ve Zlíně“ pokud by to měla být pravda. Postrádám více informací o dlouholeté existenci Divadla pracujících ve Zlíně a také jak to bylo s divadelními vystoupeními ve Zlíně před rokem 1945, před datem založení Divadla pracujících. Byť začátky Divadla pracujících sahají do období poválečné komunistické éry, není žádného důvodu redukovat informace tohoto období, ve kterém pevná a stálá - kamenná divadelní scéna vznikla a existovala do roku 1989, nemluvě o jejím období dlouhých let mezi rokem 1945 a 1989.

Autor píše, že druhá rozsáhlejší část mapuje historii zlínské divadelní scény a stav i kvalitu fotografie řady autorů jejich fotografů. Nejsem si jistý, zda-li uvedení fotografové působící svou prací pro tuto scénu jsou uvedeni všichni. Škoda, že u uvedených jmen, nejsou přesně uvedená data od kdy do kdy který fotograf s divadlem spolupracoval a které významné inscenace kvalitně nafotografoval. Tato informace je důležitým kritériem pro vytvoření názoru, kvalitu a rozsah práce jednotlivých autorů pro divadlo vytvořené.

Tricetileté působení znamenitého fotografa pana Jana Regala je tak důležitým faktorem, že informace o jeho působení měly být početnější a přesnější i s větším výčtem jím nafotografovaných významných inscenací.

Exkurze do divadelní historie je neproporční vzhledem k uvedené redukci informací o etapě Divadla pracujících. Už vůbec není v práci žádná zmínka o divadelních vystoupeních ve Zlíně nejen za protektorátu a první republiky v období, kdy Divadlo pracujících ještě neexistovalo.

Kapitola exkurz do divadelní historie je složena pouze z mozaiky citací jednotlivých osobností. Antická vyobrazení divadelních scén - výjevů proporčně nadbytečná. Téma

nástupu divadelního plakátu nás rovněž oddaluje od studie konkrétní historie zlínského divadla a jeho fotografie aspoň v uvedeném období od roku 1945.

Jsem rád, že nebylo zapomenuto jméno pana Miroslava Tůmy a samozřejmě také pana Jaromíra Svobody. Ve stejné kapitole nerozumím pojmu u zmínky o Josefovi Koudelkovi o jeho protirežimním programu. Nic takového z tohoto období si nepamatuji ani z doby, kdy jsem v hotelovém domě na Invalidovně sousedil s panem Topolem a s Josefem Koudelkou jsem se setkával. Koudelka po absolutoriu techniky pracoval jako revizní inženýr v Agroletu, který dlouhá léta sídlil v Praze a ještě za doby Koudelkova zaměstnání v něm, přesídlil do Bratislavy. V tomto období Koudelka připravoval svou publikaci Cikáni oficiálně v nakladatelství Mladá fronta, na které graficky pracoval pan Milan Kopřiva. K vydání pak nedošlo, neboť odešel do zahraničí. To, že byl autorem znamenitého dokumentárního souboru o Invazi sovětských vojsk, nebylo uvedeno při vyhlašování významného ocenění jeho jméno a dokonce když se v Londýně setkal se členy Divadla za branou a panem Krejčou, nevěděli oni vůbec nic, kdo je autorem v Americe oceněného soboru. Přestože tuto zprávu poslouchali s Josefem společně. Josef se před nimi k tomu nehlásil! Ocenění bylo vyhlášeno anonymně!

Dále ze stejné stránky cituji „využil nekvalitních materiálů“ je nesmysl. Pracoval s novou surovinou kinematografického materiálu, který tehdy patřil ke standardu v kinematografii, kde jsou mnohem vyšší nároky než v dok. fotografii. Na stejném materiálu fotografoval soubor „Cikáni“ a rovněž již uvedenou „Invazi“ nejen sovětského vojska. Nečinil nic protirežimního, a když bylo jeho jméno později spojeno se světově oceněným souborem o invazi, byl už dávno mimo republiku. Dával si velký pozor, aby nedošlo k jeho konfliktu s režimem, proto, že měl obavy, aby právě režim neublížil jeho starým rodičům na Moravě.

K dosažení deformací postav na divadelních fotografiích použil deformovaného reprodukování přípravných fotografií s následným hrubozrnným vyvoláváním.

K brněnské divadelní scéně by měly být vedle pana Jefa Kratochvíla připomenuti Miloš Budík a pan Rossi, zabývající se baletem. S Divadlem na provázku spolupracoval kameraman pan Karel Slach, který byl manželem paní Evy Tálské ze zakladatelské party Divadla na provázku. Soubor získal prostor pro své působení v Domě umění právě díky otcí paní Tálské. Slach fotografoval pro časopis Divadlo, ve kterém publikoval své divadelní fotografie. Jef Kratochvíl je opravdu neúnavným fotografem, velkým dokumentátorem brněnských scén, nejen Divadla na provázku.

Velmi dobře hodnotím, v pozitivním slova smyslu, uvedenou velkou klaku fotografií kolem Jaroslava Krejčího, nejen jeho studentů, kteří byli svými pracemi k nerozlišení, neboť přejali kopírování fotografií na reprodukční fotopapír dokument s obrácenou vrstvou tak, aby na výsledných kopiích se projevila i struktura papírového materiálu, nemluvě o potřebném zešedivění změkčení obrazu výsledné kopie.

Je opomenuta informace, že v prostorách Velkého kina se pořádala divadelní představení hostujících souborů. (Stejnojmenný symfonický orchestr „Filharmonie pracujících“ dnes Filharmonie „B. Martinů“ využívala Velkého kina k výchovným koncertům pro školní mládež celého okresu.)

Přehled jmen autorů fotografií je nepřehledný. Jde o seskupení, ve kterém se čtenář motá.

Mrzí mne, že nevyšlo najevo, kdo se skrývá pod poznámkou v tiráži, kde je doslova napsáno. „Kniha je vydána v péči BELAVENIR.“ Musím připomenout, že jde důležitého člověka při práci na knize, jež si přes občasné Krejčího výbuchy, svého pana učitele velmi vážil. Grafický návrh byl připravován Jaroslavem Krejčím společně s Janem Havlem, kdy po poměrně dlouhou dobu se oba scházeli a do počítače společně zadávali řešení stránky po stránce.

BELAVENIR je značka pana Jana Havla. Ten nejen, že společně s autorem připravili perfektní návrh makety, ale po odchodu - smrti pana Krejčího, byl to on, kdo třídil fotografickou pozůstalost a kompletoval jí. Na tomto úkolu pracoval cca jeden rok. Škoda, že se autor bakalářské práce nezeptal pana Viktora Kronbauera, určitě by mu tuto skutečnost vysvětlil.

V celkovém rozvržení je neúměrně mnoho prostoru věnováno úvodu do téma jednak historickým exkurzem o antickém divadle a pojednáním o divadelním plakátu. Toto proporčně nadbytečné téma ubírá prostor základnímu rámcovému tématu, jež je deklarováno názvem „71 let fotografování divadla ve Zlíně“.

Obecnější pojednání o mnoha autorech - fotografech, kteří zdaleka neměli se Zlínem nic společného, nás zpravuje o fotografické scéně pana Krejčího a jeho studentech, ale nejsou problémem - tématem divadelní fotografie ve Zlíně. Při jmenování příkladů autorů, jejich citací, cítím mírný chaos. Informace mohly být více konkrétnější, věcnější a faktografičtější. Obecně pojatá prezentace různých autorů bez souvislosti se Zlínem je proporčně nadsazená.

Přesto, jak jsem na začátku uvedl, z prezentované práce cítím autorovo zaujetí zájmem o divadlo vůbec. Tato skutečnost je pro mne kladnou a důležitou hodnotou. Proto, přes řadu uvedených výhrad, doporučuji práci k přijetí k bakalářské zkoušce s hodnocením - **dobrý**.

Návrh klasifikace **C - dobře**.....

V Praze 2. 6. 2017

.....
podpis oponenta práce

Pro klasifikaci použijte tuto stupnici:

A - výborně	B - velmi dobře	C - dobře	D - uspokojivě	E - dostatečně	F - nedostatečně
-------------	-----------------	-----------	----------------	----------------	------------------

* nehodící se škrtněte

Posudek oponenta bakalářské práce – praktická část

Jméno a příjmení studenta	Jan Pospíšil		
Studijní program	Výtvarná umění		
Obor/ateliér	Multimedia a design/ Reklamní fotografie		
Forma studia	Prezenční	Akad. rok	2016/2017
Název práce	Katalog – Umělecko-řemeslná výzdoba zlínského divadla Volný soubor – Ztratil jsem svou tvář		
Oponent práce	MgA. Lubomír Ančinec		

Student Jan Pospíšil splnil zadání své praktické diplomové práce.

Ve své první části práce nám autor představuje katalog výrobků a služeb, pod názvem: Umělecko-řemeslná výzdoba zlínského divadla.

Jak již je z názvu zřejmé, Jan Pospíšil se nesoustředil na architekturu, ani na architektonické provedení budovy divadla. Zabývá se hlavně jeho vnitřní a venkovní dekorací. Na tuto práci, výzdoby divadla, byla v sedmdesátých letech minulého století, vybrána komisi dvacítky autorů, kteří později realizovali jednotlivé díla v prostorách divadla i v jeho blízkém okolí.

Autor nám svojí prací nejen přibližuje tato díla, ale jistou teatrální formou se snaží zasáhnout k výslednému diváckému pocitu.

Způsobem divadelního svícení a hereckého vnímání zasahuje do snímaných scén výsledných fotografií. Vytváří tak atmosféru, která navozuje ojedinělý pocit z již vytvořeného díla. Sám se objevuje na některých snímcích, anebo, za pomoci kolegů, inscenuje fotografie, které dostávají jiný rozměr, než pouhá dokumentace místa.

Je to zřejmé hlavně u snímku, který konfrontuje zbytek staré opony se současností, či u stínů postav vytvořených u figurálního reliéfu, popřípadě u venkovní plastiky...

Autor studuje souběžně ještě druhou školu. Obor hudebně dramatického umění.

Jan Pospíšil se ve svém doprovodném prohlášení přiznává k lásce k divadlu, ale také ke svým nedostatkům a bázním, které provázely jeho dosavadní život. Poznáním divadla a jeho studiem si dodává odvalu, a získává sebedůvěru k další práci. Přiznává nahlas něco, co mnoho z nás, nedokáže vyslovit ani šeptem...

Je s tím spojen určitě velký kus odvahy a vytrvalosti, kdy překonává sám sebe...

Nicméně autor teprve zraje a tak dělá také spoustu chybných kroků, a špatných rozhodnutí, které by si zasloužily trpělivější a možná specifické vedení. Grafická úprava katalogu, rozložení fotografií na jednotlivých stranách, a také rozměry použitých snímků, by si zasloužily více pozornosti.

Určitě by katalogu prospěl barevně utlumený nádech, který by jistě umocnil autorovy fotografie a nenechal je volně tápat nevýrazně na stránkách.

Ve svém volném souboru Jan Pospíšil volně navazuje na své pocity, a také na studium fotografie i herectví.

Opět se snaží vnést své pocity a nálady do děje fotografií.

Volný soubor s názvem: Ztratil jsem svou tvář, nás přenáší do fiktivního světa, kde se autor nachází v schizofrenní poloze.

Vzpomíná na svou první roli nějakého panoše, kdy v sále seděli i jeho rodiče.

Jsou znázorněni dvojicí kolegů z divadla, na jedné z fotografií.

Na jiné fotografii se sám zinscenuje do několika rolí na pódiu a přitom se pozoruje z řad diváků.

Jsou zde autentické fotografie z jeho prvního vystoupení, ale i představy, myšlenky pozvolna proudící na diváka těchto fotografií...

Volně nám představuje celou diváckou zónu včetně balkónů. A opět se snaží narušit divadelní scénu svojí představou a další a další a další inscenací.

Postavy na úvodní fotografii nejsou náhodné, jsou však postaveny do jiné polohy. Do rolí diváků sledujících vlastní vystoupení.

Škoda, že si autor momentálně neuvědomuje svůj hlavní záměr, a snaží se všechno provázat se vším.

Na vytvořených fotografiích tak vzniká nemalý zmatek, a divák neví, co si vlastně má myslet...

Návrh klasifikace ...C - dobře.....

Ve Zlíně..... dne ...5. 6. 2017.....

.....
podpis oponenta práce

Pro klasifikaci použijte tuto stupnici:

A - výborně	B - velmi dobře	C - dobře	D - uspokojivě	E - dostatečně	F - nedostatečně
-------------	-----------------	-----------	----------------	----------------	------------------